

“L’electorat del PSPV no vol cap seguidisme del PP”

Mireia Mollà, diputada d’Iniciativa del Poble Valencià dins el grup parlamentari del Compromís, ha defensat a les Corts –infructuosament– l’entrada de la Generalitat Valenciana a l’Institut Ramon Llull i el retorn –aprovat per unanimitat– dels arxius de postguerra de Castelló, ara a Madrid. Parlem amb ella sobre ambdues qüestions.

El 27 d’abril passat hi havia comissió de coordinació, organització i règim de les institucions de la Generalitat Valenciana, a les Corts. “És una mena de calaix de sastre, hi va a parar allò que no cap a la resta de comissions”, explica la portaveu del Compromís en aquesta comissió, Mireia Mollà. S’hi debaten iniciatives seues: la primera, demanava l’ingrés de la Generalitat a l’Institut Ramon Llull, l’òrgan de promoció de la cultura catalana a l’exterior, del qual ja formen part els governs d’Andorra, Catalunya i les Illes Balears, com també quatre ajuntaments valencians a mans progressistes –Gandia, Vinaròs, Sueca i Morella–; la segona instava el govern espanyol a retornar els documents de la postguerra que hi havia a Castelló i que el Ministeri de Defensa s’ha endut a Madrid. En el primer cas, la proposició era condemnada a mort per la negativa del PP, però va sobtar que el PSPV-PSOE li seguira les passes. Això ha menat a la dimissió de Sol Sorribes, portaveu socialista de política lingüística a les Corts, amb qui van solidaritzar-se 25 companys. La direcció del PSPV va ordenar d’oposar-se a la mesura plantejada per Mollà per tal de no aparèixer, a ulls de la ciutadania, com a *catalanistes*, una acusació que el PP els fa ara sí, ara també, i que el secretari general, Jorge Alarte, vol desactivar. La via d’accés al Ramon Llull ha de ser, segons els socia-

listes, mitjançant l’Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), la institució lingüística pactada el 1998 amb el PP. En el segon cas, el sí unànime contrasta amb la posició que el PP manté respecte als anomenats *papers de Salamanca*.

—**Amb quina sensació vau eixir de la comissió?**

—No negaré que tenia constància que el Partit Socialista adoptaria una posició estranya en l’afar de l’Institut Ramon Llull. M’havien explicat que hi havia la possibilitat de fer-hi una esmena que, sense desvirtuar la nostra proposta, la pogueren votar ells. En realitat, allò que nosaltres demanàvem ja era votable pel Partit Socialista, que sempre ha tingut les idees clares en aquesta qüestió. De seguida, però, vaig adonar-me que tenien intenció de rentar-se la cara davant l’enorme contradicció que eren a punt de cometre. Em va sorprendre que ni tan sols no s’abstingueren, de fet.

—**Els rumors que us havien arribat indicaven que s’abstindrien?**

—Bé, van dir-me que presentarien una esmena, perquè la meua proposició havia generat conflicte intern. “Ostres, tu, la proposició aquesta ha creat un terratrèmol al si de la formació, mirarem de resoldre-ho d’alguna manera...” Pel que en sé, els sectors més definits del PSPV havien mirat d’entendre’s, però a la fi va haver-hi instruccions dictatorials

a l’hora de marcar el vot. Havien permès de fer-hi una esmena transaccional, però el vot, fora com fora, havia de ser un rotund. És això que m’estranya, perquè quan el Partit Socialista fa una esmena transaccional acostuma a abstenir-se, si no és aprovada. A més, una qüestió com aquesta, que no va contra el govern estatal ni contra el govern de la Generalitat. Van valorar la proposició, van dir-me que estaven d’acord amb el fons però no amb la forma.

—**L’any 2000 s’havia presentat una proposició idèntica, i havia rebut el vot afirmatiu dels socialistes.**

—Sí. El 2000, Dolors Pérez, diputada de l’Entesa, va presentar una proposició que no era idèntica, però gairebé. L’argumentari era una mica més extens, només això. En aquell moment, el portaveu del Partit Socialista a la comissió era Francesc Colomer [actual secretari provincial del PSPV-PSOE a Castelló], a qui vaig fer referència durant la meua intervenció. És un cúmul de circumstàncies curioses, de fet, perquè Francesc Colomer rebatia aleshores que la Generalitat podia adherir-se al Ramon Llull independentment que també ho fera l’AVL. Si repasseu aquella sessió, veureu com Colomer responia de manera contundent a la representant del PP. Li repetia que “no és incompatible, no és incompatible, no és incompatible!”. Ara, l’esmena del Partit Socialista és justament la contrària. Entenc que ara adopten una altra posició, però no que ho facen amb arguments radicalment oposats als de fa nou anys. És evident que ara volien votar no i que tant els feia la manera de defensar-ho.

—**Qui no ha volgut defensar-ho, precisament, ha estat la portaveu socialista en la matèria, Sol Sorribes, que ha dimitit el càrrec per aquest motiu.**

—Sí, Marisol va entrar al principi de la comissió, quan tractàvem d’un altre punt, i va tornar a la vesprada, quan debatíem sobre un afar de Castelló, la circumscripció a què pertany. Desconec què va passar en aquest període de temps. Vull pensar que va tenir alguna indisposició. De fet, va substituir-la Isabel Escudero [vice-presidenta de les Corts], una persona que no sol fer de portaveu a les comissions. Posaria la mà al foc que mai no ha defensat cap iniciativa a cap comissió. Em vaig quedar al·lucinat... Potser no hi havia ningú més que volguera defensar la posició en contra.

—Els socialistes proposen que l'acés siga mitjançant l'AVL, cosa que vosaltres trobeu innecessària.

—Primer de tot, nosaltres tenim una actitud crítica amb l'AVL, i després, al Ramon Llull hi ha les primeres institucions de Catalunya, les Illes Balears i Andorra. Per què en el cas valencià no és la màxima institució qui s'hi involucra, sinó que pretenen que siga l'AVL? Si només es tracta de vetllar pels interessos de la cultura valenciana! És rebaixar-ne la categoria. És com quan hi ha una trobada dels presidents de l'antiga Corona d'Aragó i del costat valencià hi va la consellera de Cultura. És el Consell, qui ha de ser-hi de forma directa!

—Sou d'Elx, un ajuntament que ha mostrat interès a participar a l'Institut a títol individual.

—Sí, temps enrere vaig parlar amb Ximo Puig per saber com podríem formar part de la Xarxa de Municipis Ramon Llull, que aplega quatre municipis valencians integrats a l'Institut. Cal fer un seguit de tràmits que demanen temps. L'Ajuntament d'Elx [governat pel PSPV-PSOE i el Compromís] té pensat d'afegir-s'hi, tan bon punt resulte possible.

—L'actitud del PSPV-PSOE a la comissió va descol·locar el PP?

—El PP també sabia que el Partit Socialista no hi votaria a favor, però a través del diputat Rafael Ferraro no va estar-se de dir-nos "catalanistes"; el tenia darrere i no s'estava de repetir la paraula "català" amb molt d'ímpetu. No tenia trellat, tot allò: "el català", "el català", "el català"...

Va fer-se un fart de dir ximpleries i coses del passat. Sí que va estranyar-me que no fera sang de la contradicció en què queia el Partit Socialista. No crec que els electors socialistes els hagen votat per fer seguidisme del PP i polítiques centristes. Fa massa anys que patim governs del PP, la gent els coneix de sobres, i aquells que no voten PP és per alguna cosa. Si no, votarien l'original. El PSPV decep el seu electorat, i som nosaltres, el Compromís, que no donem aire al PP. Que aquesta gent no es desil·lusione.

—Parlem dels arxius de Castelló, on sí que va haver-hi unanimitat.

—Sí, va caldre introduir-hi una esmena del PP crítica amb l'actuació del ministeri que alhora va suavitzar-se perquè el PSPV s'hi adherira. Bé, l'estat va raonar que ací els arxius valencians eren bastant deteriorats i que calia conservar-

los d'alguna manera, però han entès que els papers han de ser al lloc d'origen.

—PP i PSPV no havien fet cap proposició a les Corts en aquest sentit.

—No. Sí que ens van dir que el govern de la Generalitat va escriure al ministeri demanant el retorn dels documents, però ens n'hem assabentat ara, a la comissió.

—Hi ha cap termini previst?

—No, però en farem un seguiment. És una qüestió delicada, no volem que es tornen els papers perquè sí, sinó que ho facen en les condicions oportunes i que vagen a parar a un arxiu apte.

—També es va parlar dels anomenats papers de Salamanca.

—Sí. De fet, a la nostra proposició demanàvem tots els documents i vam haver de retirar una referència als papers de Salamanca, per tal que el PP hi votara a favor. Com que a la mateixa comissió

hi ha una altra proposició específica sobre Salamanca, vam acceptar-ho. La sorpresa, o no, és que a la vesprada, en parlar dels papers de Salamanca, el PP va rebutjar-ne la demanda, tot i el greuge comparatiu amb Catalunya. El Partit Socialista va votar-hi sí, però no tinc cap esperança que els papers tornen a casa. Diuen que legalment és impossible, actuen de manera políticament correcta. Si tingueren voluntat real, però, ho farien.

—És la sessió més paranormal que heu viscut a les Corts, en aquests dos anys que sou diputada?

—La més paranormal, sí, però també aquella en què han reeixit més iniciatives nostres. Van aprovar-me'n una altra que condemnava els atacs a la llibreria de la Universitat de València.

Victor Maceda